

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru no: 66859/12

Diğdem ARPALI ve Diğerleri / Türkiye

Başkan,

Valeriu Grițco,

Hâkimler,

Arnfinn Bårdsen,

Peeter Roosma,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 28 Nisan 2020 tarihinde Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

23 Ağustos 2012 tarihinde yapılan yukarıda anılan başvuruyu göz önüne alarak,

Taraflarca sunulan görüşleri dikkate alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAYLAR

1. Başvuranlar Diğdem Arpalı, Çağlar Arpalı ve Necmiye Arpalı, sırasıyla 1973, 1974 ve 1951 doğumlu birer Türk vatandaşıdır. Başvuranlar, Mahkeme önünde, İstanbul Barosuna bağlı Avukat Turgut Kazan tarafından temsil edilmişlerdir.

2. Türk Hükümeti (“Hükümet”), kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Dava konusu olaylar, taraflarca ileri sürüldüğü şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

4. İlk iki başvuranın babası ve üçüncü başvuranın eşi Enver Arpalı, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesinin Genel Sekreter Yardımcılığı görevini yapmaktaydı.

5. Arpalı, 11 Temmuz 2005 tarihinde, Yüzüncü Yıl Üniversitesi tarafından uygulanan ihale usullerinde usulsüzlük yapıldığı iddialarına ilişkin başlatılan ceza soruşturması bağlamında tutuklanmıştır.

6. Arpalı, farklı tarihlerde, tutukluluğunun devamına karşı itirazda bulunmuş ve tahliyesini talep etmiştir. Arpalı beyanlarında, aleyhindeki suçlamaları reddetmiştir. Arpalı ayrıca, suçlamalar nedeniyle sağlık durumunun ve akli durumunun kötüleştiğini ve kalp ve tansiyon sorunları nedeniyle ilaç almak zorunda kaldığını belirtmiştir. Bunun yanı sıra Arpalı, aleyhindeki suçlamaların yükünü taşımanın zor olduğunu ve utanç duyduğunu belirtmiştir. Van Ağır Ceza Mahkemesi, Arpalı’nın tutukluluk süresini uzatmıştır.

7. Arpalı, 19 Eylül 2005 tarihinde, bir sipariş formu doldurarak cezaevi idaresinden hücresinde çamaşır ipi olarak kullanmak üzere ip talep etmiştir.

8. Arpalı, 13 Kasım 2005 tarihinde, cezaevi yetkilileri tarafından tedarik edilen iki ipi kullanmak suretiyle hücresinde kendisini metal bir su borusuna asarak intihar etmiştir.

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

9. Aynı gün, adli görevliler ve sağlık görevlileri, Arpalı'nın cansız bedeni üzerinde ve olay mahalline ilişkin inceleme yapmıştır. Daha sonra, bir rapor hazırlanmış ve bu raporda, ölüm nedeninin asılma sonucu havasızlıktan boğulma (asfiksasyon) olduğu sonucuna varılmıştır. Tıbbi uzman, bu tespiti onaylamış; ancak kesin ölüm sebebinin tespit edilebilmesi için tam otopsinin yapılması gerektiği tavsiyesinde bulunmuştur.

10. Van Cumhuriyet Savcılığı tarafından açılan ceza soruşturması bağlamında, Arpalı'nın cansız bedeni üzerinde otopsi ve toksikoloji testi yapılmıştır. Söz konusu incelemeler, ölüm nedenini kendini asarak intihar etme olarak doğrulamıştır.

11. Buna ek olarak, aynı hücrede tutuklu bulunan O.S.İ.'nin ve Y.A.'nın ifadeleri alınmıştır.

O.S.İ., şu beyanlarda bulunmuştur:

“... Bildiğim kadarıyla, cezaevine geldiği günden beri Enver Arpalı uyuma konusunda ciddi sıkıntılar çekiyordu ve uyku ilacı kullanıyordu. Kendisi zaman zaman bana aleyhindeki suçlamaları kabullenemediğini anlatmış ve bunun ayrıca ailesi için de ciddi bir endişe kaynağı olduğunu eklemiştir. Bu nedenle, Enver Arpalı'nın bunalımda olduğu görülmüyordu. Kendisine hastaneye gitmesini söylediğimizde, elleri kelepçeli vaziyette hastaneye gitmek istemediğini söyledi... Yanılmıyorsam, yaklaşık bir buçuk ay önce bir konuşma sırasında Enver Arpalı bana, bir arkadaşının çocuğunun kendisini asarak intihar ettiğini anlatmıştı. Bu konu üzerine çok konuştuk; hatta Enver Arpalı cezaevine düzenli olarak gelen bir Diyanet Görevlisi ile de konuşmuş ve intihar, kader ve bazı dini konularla ilgili sorular sormuştu...”

Y.A., aşağıdaki beyanlarda bulunmuştur:

“... Tutukluluğumuz sırasında Enver, sürekli olarak, kendisine yöneltilen suçlamaların haksız olduğunu ve aşağılandığını belirtmiş ve her zaman bu konuyu irdelemiştir. Ancak, psikolojik sorunları olduğuna dair en ufak bir ipucu vermemiş ya da bana veya diğer mahpuslara talepte bulunmamıştır; intihar edeceğini hayal etmek imkânsızdı çünkü ne cezaevi idaresiyle ne de diğer insanlarla etkileşimlerinde önemli bir sorun olduğunu göstermemiştir...”

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

12. Cumhuriyet Savcılığı, ayrıca iki başvuran dahil olmak üzere Enver Arpalı'nın bazı aile fertlerinin ifadelerini dinlemiştir. Arpalı'nın akıl sağlığının kötüleştiğinin farkında olduklarını ileri sürmüşler, ancak intihar edeceğine dair herhangi bir işaret vermediğini ve bu nedenle intiharının beklenmedik olduğunu eklemiştir.

13. Adalet Bakanlığı, 16 Ocak 2006 tarihinde, Van Cumhuriyet Savcılığını, Arpalı'nın tutukluluğu sırasında fiziksel veya psikolojik sorunları için tıbbi yardım talebinde bulunmadığı konusunda bilgilendirmiştir. Arpalı, sadece, dış ünitesine gitmiştir.

14. Van Cumhuriyet Savcılığı, 3 Mart 2006 tarihinde, Arpalı'nın intihar ettiğini ve kendisini intihara teşvik eden veya ona bu konuda yardımcı olan bir kimsenin bulunmaması nedeniyle idarenin sorumlu tutulamayacağını belirterek ceza kovuşturmayaya yer olmadığına karar vermiştir.

15. Başvuranlar, kendilerine asla bildirilmediği iddia edilen bu karara karşı itirazda bulunmamışlardır.

16. Dava dosyasındaki bilgilere göre, Adalet Bakanlığı ve cezaevi idaresi, ayrıca, başvuranların akrabasının ölümüne ilişkin ayrı idari soruşturmalar ve disiplin soruşturmaları açmıştır.

17. Adalet Bakanlığı kapsamlı bir soruşturma yürütmüş ve bazı cezaevi çalışanlarının hem doğrudan suçluluğunu hem de ihmal içeren davranışlarını incelemiştir. Bu bağlamda, yetkililer otuz üç kişinin ifadesini almıştır. Yetkililer, çamaşır ipi satışının mevzuatla uyumlu olup olmadığı ve cezaevindeki psikososyal hizmetlerin ve izleme sistemlerinin etkililiği gibi hususları incelemiştir. 20 Kasım 2005 tarihli soruşturma raporunda, idarenin intiharda hiçbir sorumluluğu bulunmadığı sonucuna varılmıştır. Bu sorgulama kapsamında, raporda, Arpalı'nın tutukluluk süresi boyunca kurum psikoloğunun göreve gelmediği kaydedilmiştir. Bununla birlikte, Arpalı, tutukluluğu sırasında birkaç kez Ö.K. adlı bir sosyal çalışmacıyla görüşmüştür. Ö.K.'nin ifadelerine göre, kendisi hiçbir zaman başvuranların akrabasının intihara meyilli olduğu izlenimine sahip olmamıştır.

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

18. Cezaevi idaresi tarafından 20 Aralık 2005 tarihinde ayrı bir rapor hazırlanmış ve raporda, cezaevi çalışanlarına karşı disiplin soruşturmasına gerek olmadığı sonucuna varılmıştır.

19. Başvuranlar 15 Mart 2006 tarihinde idari bir dava açmış ve idari makamların Arpalı'nın ölümünden sorumlu olduğu iddiasıyla tazminat talep etmişlerdir. Başvuranlar, dilekçelerinde, Arpalı'nın psikolojik sorunları olduğunu açıkça ifade ettiğini, ancak cezaevi idaresinin akrabalarının sağlığını izlemek veya intiharı önlemek için herhangi bir eylemde bulunmadığını ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar, ayrıca, Arpalı aleyhindeki ceza yargılamalarının uzun süredir derdest olduğunu ve yakalanmasının ve tutukluluğunun devamına ilişkin kararların nihayetinde akli durumunun bozulmasına neden olduğunu ileri sürmüşlerdir.

20. Van İdare Mahkemesi, 29 Haziran 2007 tarihinde, Arpalı'nın ölümünün beklenmedik ve öngörülemez olduğu gerekçesiyle davayı reddetmiştir. Van İdare Mahkemesi, bu sonuca varırken, yetkililerin, başvuranların akrabasının hayatını korumak için önleyici tedbirler almakla yükümlü olup olmadıklarını değerlendirmiştir. İlgili mahkeme, ayrıca, otopsi raporunu ve idari soruşturmalar kapsamında alınan ifadeleri dikkate almıştır. İdare mahkemesinin, Arpalı'nın intihara meyilli olmadığı gerçeğiyle tutarlı olan, hücre arkadaşlarının ve cezaevi personelinin görüşlerine daha fazla ağırlık verdiği görülmektedir. Sonuç olarak, idare mahkemesi, hem intiharın hem de intihar hazırlığının gizlilik içinde gerçekleştiğini ve bu nedenle, yetkililerin intiharı önlemek için herhangi bir önlem almamaktan sorumlu tutulamayacağına karar vermiştir.

21. Hâkimlerden biri bu karara karşı çıkmış ve başvuranların akrabasının muzdarip olduğu uyku sorunları, depresif ruh hali ve endişe gibi bazı psikolojik semptomlara dikkat çekmiştir. Bu bağlamda, muhalif görüş bildiren hâkim, cezaevinde çalışan psikoloğun göreve gelmemesi sebebiyle Arpalı'yı hiçbir zaman muayene etmediğini kaydetmiştir. Muhalif görüş bildiren hâkim, ayrıca, cezaevinde sürekli olarak hiçbir doktorun veya

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

sağlık hizmetleri uzmanının bulunmadığına dikkat çekmiş ve çamaşır ipi gibi eşyaların tutuklular için risk oluşturması nedeniyle bunların satışının keyfi olduğuna kanaat getirmiştir.

22. Danıştay, 26 Ocak 2010 tarihinde, başvurular tarafından yapılan temyiz başvurusunu reddetmiş ve Van İdare Mahkemesinin kararını onamıştır. Söz konusu mahkeme, kararında, başvuruların 3 Mart 2006 tarihli kovuşturmayaya yer olmadığına ilişkin karara karşı itirazda bulunabileceklerini ve bu yargılamaların sonucuna dayanarak, gerekli gördükleri takdirde yeni bir tazminat talebinde bulunabileceklerini kaydetmiştir.

23. Danıştay, 30 Kasım 2011 tarihinde, başvuruların karar düzeltme talebini reddetmiş ve bu karar, 8 Mart 2012 tarihinde başvurulara tebliğ edilmiştir.

ŞİKÂYETLER

24. Başvurular, Sözleşme'nin 2, 3 ve 13. maddeleri uyarınca, yetkililerin Arpalı'nın yaşamını korumak üzere gerekli tedbirleri almadıklarından şikâyetçi olmuşlardır. Başvurular, yetkililerin, tutuklu kaldığı süre boyunca Arpalı'nın psikolojik sorunlarının farkında olduklarını, ancak kendisine gerekli sağlık hizmetlerinin sağlanmadığını ileri sürmüşlerdir. Başvurular, hücrelerde mahpusların kendilerini asabileceklerini metal boruların bulunmasının ve çamaşır iplerinin ulaşılabilir olmasının intiharı kolaylaştırdığından şikâyetçi olmuşlardır. Başvurular, ayrıca, müteakip soruşturmaların etkili olmadığını ileri sürmüşlerdir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

25. Başvuranlar, Sözleşme'nin 2, 3 ve 13. maddeleri uyarınca, yetkililerin, akrabalarının yaşam hakkını korumadıklarından ve soruşturmanın etkin olmadığından şikayetçi olmuşlardır.

26. Mahkeme, dava konusu olaylarla ilgili olarak hukuken yapılacak nitelendirme konusunda uzman olması sebebiyle başvuranın veya Hükümetin yapacağı nitelendirmenin kendisi için bağlayıcı olmadığı dikkate alındığında, başvuruların şikayetlerinin yalnızca 2. madde açısından incelenmesi gerektiği kanaatindedir (bk., *Radomilja ve Diğerleri/Hırvatistan* [BD], no'lar 37685/10 ve 22768/12, § 126, AIHM 2018).

27. Sözleşme'nin 2. maddesinin somut dava ile ilgili olan kısımları aşağıdaki gibidir:

“1. Herkesin yaşam hakkı yasayla korunur. Yasanın ölüm cezası ile cezalandırdığı bir suçtan dolayı hakkında mahkemece hükmedilen bu cezanın infaz edilmesi dışında, hiç kimsenin yaşamına kasten son verilemez.”

28. Hükümet, başvuruların, kovuşturmaya yer olmadığına dair karara karşı temyiz başvurusunda bulunmamaları sebebiyle Sözleşme'nin 35 § 1. maddesinde belirtilen iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralına uymadıklarını ileri sürmüştür. Hükümet, ayrıca, başvurulara Van Cumhuriyet Savcılığının kararının hiçbir şekilde bildirilmemiş olduğu varsayılsa dahi, söz konusu karara atıfta bulunan Danıştay kararından, kovuşturmaya yer olmadığına dair kararın farkında olmaları gerektiğini ileri sürmüşlerdir.

29. Başvuranlar, bu iddialara itiraz etmiştir. Başvuranlar, Van Cumhuriyet Savcısı tarafından verilen kovuşturmaya yer olmadığına ilişkin kararın kendilerine tebliğ edilmediğini ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar, somut davada etkili bir hukuk yolu olduğu kanaatinde oldukları hukuk mahkemeleri nezdindeki hukuk yoluna başvurduklarını ileri sürmüşlerdir.

30. Mahkeme, Sözleşme'nin 35 § 1. maddesinde atıfta bulunulan iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının, başvuranların, ilk olarak, iddia edilen ihlallere yönelik tazmin elde edebilmelerine imkân sağlanması amacıyla iç hukuk sisteminde normal koşullarda mevcut ve yeterli olan hukuk yollarını kullanmalarını zorunlu kıldığını yinelemektedir. Ayrıca, başarı ihtimaline dair şüphenin, tek başına, başvuruyu yetkili mahkemeye şikayette bulunmaktan muaf tutmak için yeterli olmadığı tespit edilmiştir (bk., 7 Mart 1994 tarihli, the *Whiteside /Birleşik Krallık* kararı, başvuru no. 20357/92, DR 76, s. 80).

31. Mahkeme, ayrıca, yaşam hakkının veya fiziksel bütünlüğün ihlaline kasıtlı olarak neden olunmadığı takdirde, “etkili bir yargı sistemi” oluşturma konusundaki pozitif yükümlülüğün her durumda mutlaka ceza yargılamalarının başlatılmasını gerektirmediğini hatırlatmaktadır (bk., örneğin, *Calvelli ve Ciglio /İtalya* [BD], no. 32967/96, § 51, AİHM 2002-I; ve *Vo/Fransa* [BD], no. 53924/00, § 90, AİHM 2004-VII). Bununla birlikte, Sözleşme'nin, yaşam hakkına veya fiziksel bütünlüğe kasıtlı olmayan müdahaleler durumunda bile, üçüncü taraflar aleyhinde ceza yargılamalarının başlatılması hakkını güvence altına almamasına karşın, 2. madde ile getirilen usuli yükümlülüğü yerine getirmek için etkili bir cezai soruşturmanın gerekli olduğu istisnai durumlar olabilir (bk., *Nicolae Virgiliu Tănase /Romanya* [BD], no. 41720/13, §160, 25 Haziran 2019).

32. Mahkeme, başvuranların akrabasının tutukluluk sırasında vefat ettiğini ve başvuranların iddiaları dikkate alındığında, bunların kanıtlanması durumunda, intiharının ceza yargılamalarının başlatılmasını gerektirecek istisnai durumlar teşkil etmiş olabileceğini gözlemlemektedir. Bununla beraber, idari mahkemelerin kendi incelemelerinde ceza yargılamalarının sonucuna ağırlık verdikleri açıktır. Danıştay, kararında, Van Cumhuriyet Savcılığının kovuşturmaya yer olmadığına ilişkin kararına karşı temyiz başvurusunda bulduklarında, başvuranların istedikleri takdirde idari mahkemeler önünde yeni bir tazminat davası açabileceklerini belirtmiştir.

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

33. Mahkeme'nin yerleşik içtihadına göre, Cumhuriyet savcısının kovuşturmayaya yer olmadığına ilişkin kararına karşı yapılan bir temyiz başvurusu, ilke olarak, Sözleşme'nin 35 § 1. maddesi anlamında etkili ve erişilebilir bir iç hukuk yolu teşkil etmektedir (bk., *Epözdemir/Türkiye* (k.k.), no. 57039/00, 31 Ocak 2002; *Saraç/Türkiye* (k.k.), no. 35841/97, 2 Eylül 2004; *Hıdır Durmaz/Türkiye*, no. 55913/00, §§ 29-30, 5 Aralık 2006; *Pad ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), no. 60167/00, § 67, 28 Haziran 2007).

34. Somut davanın koşullarında, Mahkeme, kovuşturmayaya yer olmadığına ilişkin bir karara karşı yapılan temyiz başvurusunun, aslında, başvuranların endişelerini dile getirmek için uygun bir forum olabileceği kanaatindedir. Ancak başvuranlar, Danıştay'ın bunu yapmaları için açıkça atıfta bulunması sonrasında bile itirazda bulunmamışlardır.

35. Bununla birlikte, Mahkeme, Hükümetin ilk itirazı hakkında karar vermeyi gerekli görmemektedir. Zira başvuru, her halükarda, aşağıdaki nedenlerden dolayı açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemezdir.

36. Mahkemenin içtihadına göre, 2. madde, belirli durumlarda, yetkililerin bir bireyi kendisinden bile korumak için önleyici işlevsel önlemler almaları yönünde pozitif bir yükümlülüğü kapsayabilir (bk., *Renolde/Fransa*, no. 5608/05, §81, AİHM 2008 (alıntılar), ve *Haas/ İsviçre*, no. 31322/07, § 54, AİHM 2011). Bununla birlikte, intihara meyilli olan bir mahpus ile ilgili olarak pozitif bir yükümlülüğün ortaya çıkması için, yetkililerin ilgili zamanda belirli bir bireyin hayatına karşı gerçek ve yakın bir riskin söz konusu olduğunu bildikleri veya bilmeleri gerektiği ve eğer öyleyse, makul bir açıdan bakıldığında, söz konusu riskin gerçekleşmesini engellemesi beklenen tedbirleri yetkileri dahilinde almadıkları tespit edilmelidir (bk., *Keenan/Birleşik Krallık*, no. 27229/95, § 89 ve 92, AİHM 2001-III).

37. Özellikle intihar riskleriyle ilgili olarak, Büyük Daire, yakın zamanda, yetkililerin koruma pozitif yükümlülüğüne zemin hazırlanıp hazırlanmadığının tespitine yardımcı olabilecek bazı ortak faktörleri tanımlamıştır (bk., *Fernandes de Oliveira/Portekiz* [BD], no. 78103/14, § 115, 31 Ocak 2019 ve burada yapılan atıflar).

38. Bu nedenle Mahkeme, başvuranların akrabasının intiharına ilişkin koşulların yetkili makamların önleyici tedbirler almasını gerektirip gerektirmediğini ve dolayısıyla, davalı devletin Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamındaki pozitif yükümlülüklerine yol açıp açmadığını dikkate almalıdır.

39. Bu bağlamda, Mahkeme, tutukluların, cezaevi personelinin ve Arpalı'nın aile fertlerinin intihardan dolayı şaşkınlığa uğradıklarını hatırlatmayı uygun görmektedir (bk., yukarıda 10 ve 11. paragraflar). Arpalı, düşük ruh hali, kaygı ve uyumada güçlük çekme gibi bazı semptomlar göstermiş ve tutuklanması nedeniyle utanç ve sıkıntı hissetmiş olsa da, bu unsurların hiçbiri intihar eğilimi olarak yorumlanacak ciddiyette bir akıl sağlığı sorununa işaret etmemiştir. Ayrıca, Arpalı'nın kendine zarar verme geçmişi bulunmamaktaydı. Bu nedenle, Mahkeme, Arpalı'ya daha sonra intiharı için kullandığı çamaşır iplerini satan cezaevi idaresine hiçbir hata atfedilemeyeceği kanaatindedir.

40. Ayrıca, başvuranların akrabasının, açıkça tıbbi yardım isteyerek veya dolaylı olarak anormal davranış biçimleri sergileyerek yardım istememiş olması da önemlidir. Bu bağlamda, Mahkeme, başvuranların, başvuranın tıbbi hizmetlerden yoksun bırakılmasının sonuçlarından muzdarip olduğu yönündeki şikâyetinin asılsız olduğunu kaydetmiştir. Dava dosyasında, Arpalı'nın herhangi bir tıbbi hizmetten mahrum bırakıldığı sonucuna varılacak hiçbir husus bulunmamaktadır.

41. Başvuranların, yetkililerin Arpalı'nın intihara meyilli olduğunun farkına varmış olabileceklerinden şikâyetçi olmaları bakımından, Mahkeme, psikoloğun başvuranların akrabasıyla hiçbir zaman görüşmemesine karşın,

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

20 Kasım 2005 tarihli idari soruşturma raporunun, yeterli eğitime sahip olan bir görevlinin Arpalı'nın durumunu incelediğini ortaya koyduğu gerçeğini dikkate almaktadır. Sosyal çalışmacı, idari soruşturma bağlamında, başvuranların akrabasının intihara meyilli olduğuna dair bir izlenime sahip olmadığını belirtmiştir.

42. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, Mahkeme, başvuranların akrabasının yaşamına karşı gerçek ve yakın bir riskin varlığını bilmediklerine veya bilmelerinin gerekmediğine karar vermiştir.

43. Mahkeme'ye göre, özellikle başvuranların ceza soruşturmasını devam ettirmediklerini (bk., yukarıda §§ 31- 34) ve aynı zamanda, yetkililerin başvuranların akrabasının ölümüne ilişkin ayrıntılı cezai ve idari soruşturmalar yürüttüklerini dikkate alarak, Sözleşme'nin 2. maddesi uyarınca etkili bir soruşturma yürütülmesi yönündeki usuli yükümlülüğe dair ayrı bir husus ortaya çıkmamıştır.

44. Yukarıda anılan hususlar ışığında, Mahkeme, başvurunun bir bütün olarak açıkça dayanaktan yoksun olduğuna ve Sözleşme'nin 35 § 3 maddesi uyarınca reddedilmesi gerektiğine karar vermiştir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir.*

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Valeriu Grițco
Başkan

ARPALI/TÜRKİYE KARARI

Ek

Sıra no.	Başvuranın adı	Doğum Yılı	Uyruğu	İkamet Adresi
1	Diğdem ARPALI	1973	T.C.	Van
2	Çağlar ARPALI	1974	T.C.	Ankara
3	Necmiye ARPALI	1951	T.C.	Van